

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ:

Ανασσα

Εθαρκούμουν πως είδα την.
Εν εμπόρια να μεν την αγρωνίσω.
Τα ολόγρουσα μαλλιά της,
αθθυμίζαν στάριν του Δευτερογιούνη, ολόφεγγον που τον ήλιον της
ανατολής.
Το δειν της, αξίαστον,
με ένα βαθύ γαλάζιον του πελάγου· τζείνου που ποττέ της εν
ελοάρκασε.
Το πρόσωπόν της, σαν τ' Αουσκιάτικο φεγγάριν έλαμπε·
τόσην είσεν ομορφκιάν, σαν να 'ταν φκαλμένη που όραμαν.

Όραμαν μισού αιώνα.

Ένα σαράτζιν μέσα μου, ένας πόθος,
έκαμε με να της κοντέψω
-σαν να 'θελεν να με φαράσει-
Η πρωτινή αγαλματένια κορμοστασιά,
με το χαλκόχρωμο δέρμα,
που μετάξια την εντόνασιν, τζι εστολίζαν την ασήμια,
πάει πκιον, εχάθην.
Αντί τζείνης, το κακομάζαλον, πκιον, κορμίν της
ήταν σιεπασμένον με δέρμα γερασμένον,
γεμάτον μαράζιν, γεμάτον καρτερκάν, γεμάτον οφτζερκάν.
Εις το πανίν που την ετύλιεν -ρούχον εν λοάται-
εξεχώριζασιν οι 15 ππάτσίες τζαι οι 20 γεματένιες τάτσες.

Θεέ μου!

Ίνταλως την εκάμασιν έτσι;
Τούτην, που για λλόου της νιάτα εταΐζασιν τον Άδην,
τζαι δάκρια μανάδων τον εξεδιψούσασιν.
Που για λλόου της ο Αμνός εμπάρροσεν του Λέονταν
τζαι που για χάρην της ο θάνατος ελοαρκάζετον ζωή,
ίνταλως έγινε τζαι αφήκαν την μισήν;

Τζι όσοι την αγαπήσασιν,
στετέδες που την εζήσασιν,
τζι αγκόνια που την εποθήσασιν,
βαστάγνουσιν καρτερικά, βασανιστικά,
με μόνην τους παριορκά
έναν υμνοτράουδο της προσφυγιάς:

Σσιλιόπονη τζαι ζηλευτή, στο πέρας των αιώνων,
για τον χαμό σου οι ψυσίες, επιάν μιάλον πόνον.
Έφκα ξανά στον θρόνον σου, των αξιών κυρία,
Άνασσα του τόπου μας, της Τζύπρου Ελευθερία.